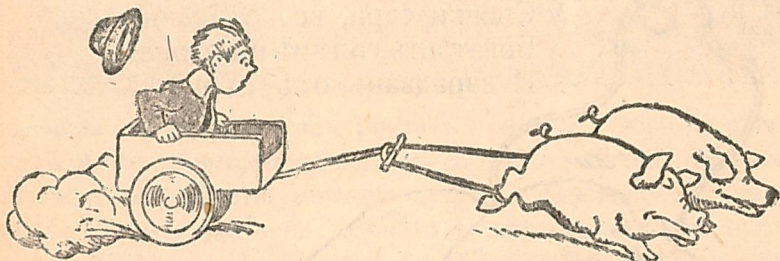

Виква, плѣсва съсь ржѣ,
И несѣтно тѣй вжжето
Той изпуща. Низъ полето
Вече свинкитѣ летятъ,
Волно, радостно грухтятъ.
Облакъ прахъ слѣдъ тѣхъ се дига, —
Който може, некъ ги стига!

II.

Спрѣлъ се Славчо на срѣдъ пжтъ.
— Дий! — колата не вървятъ.
Седналъ вжтрѣ, самъ ги клати.
— Ехъ, да има кой да прати
Двѣнки кончета крилати! —
Дяволито шепне той...

И, о чудо! — чакай, стой!
Що е туй, о Боже мой? —
Вмѣсто кончета крилати
Ето свинкитѣ познати:
Както тичатъ вихромъ двѣтъ
Съсь вжжето на нозѣтъ,
Се заплитатъ о теглича
И колата се повлича,

Срѣдъ полето вечъ треши,
Славчо, бѣдния, крещи:
— Мамо, тате, оле-охъ!
Помогнете, отидохъ!...